

Udvalget dog troet, at man kunde gaae et Skridt videre; efter de Grundsætninger, som overhovedet ere de herskende i dette Lovudkast, troer man; at alle Indskrænkninger af denne Art kunne bortfalde, og det vil heller ikke kunne nægtes, at, hvor ønskelige disse Bestemmelser end i flere Henseender kunde være, afstedkomme de dog væsentlige Misbrug. Nævnelig kan man ikke undvære Dispensationer, og det er bekjendt nok, hvilke Misligheder deraf kunne følge, navnlig her i Kjøbenhavn, idet mindste efter hvad Rytet har sagt. Med Hensyn til § 47 maa jeg henstille til den ærede Formand, om det ikke skulde være rigtigst at udsætte Afstemningen derover, indtil §§ 71 og 72 ere vedtagne, thi jeg antager, at hiin Paragraph staaer i en meget nøie Forbindelse med disse. Med Hensyn til § 48 maa jeg bemærke, at, hvis Udvalgets Forslag angaaende Høkerhandelen bifaldes, vil det formentlig være en Selsøge, at disse særegne Betingelser om Alder o. s. v. heller ikke skulle gjælde om Marschandiserne. Naar det endvidere hedder i Udkastet, at Marschandiserne i Henseende til Omslaget af Handelen skulle være Magistratens Kjenndelse undergivne, saa antager Udvalget, at det ikke vil have større Banfælgighed ved denne Næring end ved saa mange andre at lade dette være overladt Domstolens Afgjørelse, og Erfaringen har heller ikke vist, at Grændsen for Marschandiserhandel har været i nogen særdeles Grad omdisputeret. Det 3die Stykke, der indeholder, at Magistraten skal være bemyndiget til at tilstede Detailhandelsudsalg o. s. v., antager Udvalget for mindre nødvendigt; thi skulde nogen Handlende ønske at drive Marschandiserhandel endog kun med enkelte Gjenstande, staaer det

ham jo frit for at tage Borgerskab derpaa. Hvad Slutningen angaaer om Haandværkere og Fabrikanter, vil det være i Forsamlingens Eindring, at det allerede ved en af de foregaaende Afstemninger er vedtaget, at de skulle have denne Ret uden Bevilling. Et enkelt Medlem af Udvalget har foreslaaet, at ogsaa den Bestemmelse skulde bortfalde, at den Paagjældende ikke af Politiet var bekjendt fra nogen usordeelig Side; men dette kan Udvalgets øvrige Medlemmer aldeles ikke gaae ind paa. Visse Næringsveie ere nemlig af den Natur, at det er mislig ikke at træffe saadanne Bestemmelser, som ligesom maae antages givne i Eiendomsstikkerhedens Interesse. Hvis man ikke vedtog denne Bestemmelse, vilde Følgen blive, at den, der endog 2 Gange var straffet for Hæleri, ligesom kunde gaae hen og forlange Borgerkab paa Marschandiserhandel; men dette vilde navnlig i en By som Kjøbenhavn være i højeste Grad betænkeligt, og jeg troer ikke man bør udsætte Eiendomsstikkerheden for en saadan Fare. Naar Næringsfriheden, i alle Retninger bliver saa stor, synes der heller ikke at være stort Tab ved, at man ved denne Næring beholder hiin Clausul. § 49 har ogsaa givet Anledning til en Misforstaaelse, nemlig at de to Arter af Handel, her omtales, Handel med gamle Bøger og gammelt Jern, skulle forenes; men dette er naturligvis ikke Meningen; Meningen er, at der skal kunne gives særskilt Borgerkab for hver af disse Arter Handel. Denne Bestemmelse, saavel som andre lignende er naturligvis grundet deri, at sliq. Slags Handel allerede nu bestaaer, og det endog i temmelig stort Omsang.